

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання XIX

№ 4 (2420).

СУБОТА, 7 СІЧНЯ 1978 року

Газета виходить з 1939 року.
Ціна 2 коп.

ВІТАЄМО З НАГОРОДОЮ!

НА П'ЯТНАДЦЯТЬ ТИСЯЧ

Напередодні Нового року Указом Президії Верховної Ради СРСР комсомольців механізаторів Валентину Борош з колгоспу ім. Леніна Новоархангельського району, Миколу Самодіна з колгоспу імені Свердлова Олександрівського району та Віктора Миколенка з колгоспу «Перше травня» Петрівського району нагороджено орденом Трудового Червоного Прапора.

На прохання «Молодого комуніста» Віктор Миколенко дав коротке інтерв'ю:
— Таку високу нагороду одержую вперше. Коли товариші по-здоровляють мене, у своє «спасибі» вкладав не тільки подяку за привітання, а й за те, що це їм, всім, хто поруч мене трудився в живих ювілейного року — спасибі. Без їх товариської допомоги чи зміг би зібрати понад 14 тисяч центнерів зерна?
Мені, молодому механізаторові, дуже приємно що орденом Тру-

дового Червоного Прапора я нагороджений одночасно з ветераном колгоспу трактористом Петром Васильовичем Грушом, який працює вже близько двадцяти років.
Дуже хочу і буду старатися, щоб мій перший орден почав послужити списком моїх нагород за працю. На жнивах третього року п'ятирічки маю задумку взяти п'ятнадцятитисячний рубіж. Таке моє особисте зобов'язання на честь 60-річчя Ленінського комсомолу.

РІДНЕ МІСТО МОЄ

Ти стоїш на оновленій вулиці. Перед тобою — голубі вікна будинків-красенів. Перед тобою — прохідна заводу, який знає вся країна. Перед тобою — обеліски — там, де 34 роки тому, визволяючи Кіровоград від німецько-фашистських загарбників, полягли смертю хоробрих солдати непереможної і легендарної Радянської Армії. Пам'ятай їх, ровесники! Пам'ятай безсмертних героїв — росіян А. І. Акімова і І. І. Зибіна, білоруса М. П. Котловця і українця Г. І. Пенезька, татар Б. Г. Габдрахманова і З. Ш. Шаймарданова. Згадай воїнів-кіровоградців, які через вогненні плацдарми разом з доблесними військами 2-го Українського фронту прийшли до твого міста і повернули радість рідним людям — М. Д. Степанова, П. Х. Гордієнка, О. В. Повіреного, Б. А. Рилова. Перегорни сторінку пам'яті, і хай перед тобою постануть образи мужніх підпільників Кіровограда Петра Лахмана і Олени Бур'якової. Пам'ятай, що про відбудову твого міста дбав росіянин і башкир, білорус і вірмен. Тільки «Червоній зірці» допомагали більше 20 заводів країни.

І ось перед тобою знову молоде і сонячне місто, на головній площі якого стоїть трибун революції С. М. Кіров. З високого постаменту усміхнено задивляється він на твої батьків і дідів, ніби вітає їх з новими перемогами. І ти поряд з цими зв'язцями на святковій площі. Бо і твоя серед тих, хто хоче оселити в нашому Кіровограді красу і велич. Є твої явори на берегах Інгулу. Всі помітили твій почерк на ристуваннях новобудов. Твою сізалку з почесним п'ятикутником з вдячністю приймає хлібороб братньої Башкирії і з гордістю відзначає: «Це з того міста, за яке я йшов у бій з ворогом». Ідуть за тисячі кілометрів молоді митці «Ятрані», «Юності», «Весни». І там теж гордісне їхнє слово: «Ми з України, з Кіровограда!» Так, твоє місто знає вся країна!

Подивись на фотографію, що на цій сторінці. Це твої земляки, визволителі міста. Педагог, інженер-будівельник, офіцер Радянської Армії, який нині у відставці. Це — твої перші наставники. Прислухайся до їхнього напуття перед тим, як підеш на військову службу. Вони відкриють тобі заповітні джерела мужності, навчать любові до рідного краю. І твоя дорога буде теж завидною. І ти сягнеш висоти, на якій світло слави за чесно прожите життя.

Вони тобі щиро:

— Зроби красивим свій дім, свою вулицю — з любов'ю, з усвідомленням того, що тут починається твоя Батьківщина.

Тепер ти стоїш перед цими ветеранами, ти, гвардієць п'ятирічки, складеш репортаж про свій вклад у зміцнення могутності рідної Вітчизни. І вони, колишні фронтовики, влечені: їхні сини, онуки підуть далі, прийнявши знамено Жовтня з рук героїв, з рук воїнів Радянської Армії, які в лютому виповнюється шістьдесят. Вони вірають тобі, вони на тебе надіються.

То пам'ятай же про це. І перед лицем рідного міста ще раз дай присягу на вірність Батьківщині, на вірність тим ідеалам, за які йшли в безсмертя солдати, що стоять перед тобою в бронзі і граніті!

Тридцять чотири роки тому, 5—7 січня 1944 року, війська 2-го Українського фронту

в районі Кіровограда оточили п'ять ворожих дивізій, а вранці 8 січня місто вже було

визволено від ворога. 23 частинам і з'єднанням фронту, які брали участь у тих визволь-

них боях, присвоєно найменування кіровоградських.

«ТУТ НАША СЛАВА»

До цього Пам'ятного знака вони прийшли минулої середи. Всі троє — кіровоградці, всі троє — визволяли місто від ворога. Борис Андрійович Рілов — нині начальник обласного відділу республіканського інституту «Укржитлоремпроект». А в січні 44-го — начальник радіостанції «РБ» 140-го окремого батальйону зв'язку, старший сержант. Володимир Петрович Повічук — колишній начальник зв'язку 95-ї гвардійської стрілецької дивізії, полковник у відставці. Третій — Іван Терентійович Артеменко. До війни — сільський учитель, а нині — кандидат історичних наук, в. о. доцента кафедри історії КПРС Кіровоградського педагогічного інституту імені О. С. Пушкіна. В січні 44-го капітан Артеменко йшов у бій разом з воїнами 13-ї гвардійської стрілецької дивізії.

І ось тут, біля Пам'ятного знака, встановленого на честь воїнів-визволителів, — спогади ветеранів, їхнє гордісне слово про рідне місто, про свою і його славу.

(Закінчення на 4-й стор.).

Лягло у згарищах
Мереживо доріг...

Згадай, товаришу,
Сорок четвертий рік.

Фашист проклятий
люто
Свинцевий сипав град.

Ми розірвали пута
Твої, Кіровоград.

БІЛЯ ПАМ'ЯТНОГО ЗНАКА
ПОПЕРЕДУ — Б. А. РИ-
ЛОВ, НА ЗАДНЬОМУ ПЛА-
НІ (ЗЛІВА НАПРАВО) —
В. П. ПОВІЧУК ТА І. Т.
АРТЕМЕНКО.

Фото В. КОВПАКА.

УРОЖАЙ-78:

НА РУБІЖ КІНЦЯ ДЕСЯТОЇ П'ЯТИРІЧКИ

СОЦІАЛІСТИЧНІ
ЗОБОВ'ЯЗАННЯ
КОМСОМОЛЬСЬКО-
МОЛОДІЖНОЇ
ТРАКТОРНОЇ БРИГАДИ
КОЛГОСПУ «РОДИНА»
УЛЬЯНОВСЬКОГО
РАЙОНУ НА 1978 РІК
(БРИГАДИР
А. ХАРКАВИЙ,
ГРУПКОМСОРГ
В. ЖЕЛУДКОВ).

У рік 60-річчя Великого Жовтня колектив нашої комсомольсько-молодіжної тракторної бригади виростив і зібрав по 34,7 центнера з гектара зернових та по 315 центнерів цукрових буряків.

Гаряче сприйняли в колективі лист Генерального секретаря ЦК КПРС, Голови Президії Верховної Ради СРСР товариша Л. І. Брежнєва трудящим республіки з нагоди успішного виконання соціалістичних зобов'язань по продажу державі цукрових буряків. Так, ми не пошкодуємо сил і енергії для забезпечення дальшого, швидкого зростання виробництва продуктів землеробства і тваринництва, зробимо усе, щоб примножити свій вклад у зміцнення економічної могутності нашої Батьківщини. У 1978 — вирішальному році десятої п'ятирічки, — готуючись гідними трудовими дарунками зустріти 60-річчя Ленінського комсомолу, даємо слово:

— довести врожайність зернових до 40,4 центнера з гектара;

— виростити і зібрати озимої пшениці по 41,7 центнера, кукурудзи на 150 гектарах — по 53 центнери, по 460 центнерів цукрових буряків (на 530 гектарах — по 500!);

— вивезти на поля 20 тисяч тонн добрив;

— виробити 62 тисячі гектарів умовної оранки та знизити собівартість кожного на 4 проценти;

— зекономити 2 проценти пального і мастильних матеріалів;

— підтримуючи почин знам'янських механізаторів, поставимо на лінійку готовності збиральну техніку до 15 травня.

Викликаємо на соціалістичне змагання колектив тракторної бригади С. І. Федосєєва колгоспу імені Фрунзе нашого району.

СОЦІАЛІСТИЧНІ
ЗОБОВ'ЯЗАННЯ
ОБГОВОРЕНІ
І ПРИЙНЯТІ
НА ЗАГАЛЬНИХ
ЗБОРАХ БРИГАДИ

ЯКІСТЬ НАШОЇ РОБОТИ

МОЛОДІЖНА ЛЕКЦІЯ:
ДОСВІД, ПРОБЛЕМА, ПОШУК.

Грані досвіду

Якщо говорити про позитивні моменти в роботі лекторських груп при райкомах комсомолу, то, перше, за останні роки зміцніло і виділилось певне ядро наших лекторів — молодих і досвідчених, котрі працюють з молодіжною аудиторією. В кожній лекторській групі є три — п'ять чоловік, які вже протягом кількох років виступають у молодіжних аудиторіях, мають досвід у цьому, люблять лекторську роботу. Це, наприклад, Н. Лашенко з Онуфріївського, А. Мішкова, М. Буртак, В. Василенко з Добровеличківського, С. Туровський з Новомиргородського, Л. Токар, В. Гердєнко з Новоукраїнського, Л. Єрух з Олександрівського районів та багато інших.

По-друге, має місце освоення форм лекційної пропаганди, які ще зовсім недавно вважались новизною. Я маю на увазі громадсько-політичне читання, вечори запитань і відповідей, тематичні вечори, лекції-концерти. Останній, на мій погляд, найпопулярніший. Чому? Молодь з більшим бажанням приходить на лекцію, котра супроводжується концертом чи показом кінофільму, тобто лекція в живій, незастиглій, нестатичній формі. Ця форма з кожним роком завойовує більшу популярність, вона подобається молоді. Я міг би навести кілька цікавих прикладів. Так, минулого року ми вперше використали таку форму, як обласний тематичний вечір. Сценарій розробили обком ЛКСМУ та обласне управління культури. Мова йде про тематичний вечір «Ми — внуки Жовтня», присвячений 60-річчю Великого Жовтня. Він пройшов у багатьох великих комсомольських організаціях. Найцікавіше — під час агітпоходу «Вершники революції». Прозодили їх увечері, в будинках культури тих населених пунктів, де проходили кінні загони. Цього року ми знову плануємо кілька подіб-

них обласних тематичних вечорів, пов'язаних з ювілейними датами: 60-річчям Радянської Армії, 60-річчям ВЛКСМ.

Щодо агітпоходів, то офіційно вони поки що не визнані як форма лекційної пропаганди. Агітпохід несе в собі чимало ідеологічного навантаження, але ми вважаємо, що саме тут лектор може посправжньому заявити про себе. Лекції, читані в умовах агітпоходу, а умови емоційних зустрічей з учасниками з молодіжною аудиторією, більш ефективні. Спеціфіка їх у тому, що вони читаються часто просто неба, на будівельних майданчиках, у польових таборах, вони тематичні, відповідають ідейному навантаженню агітпоходу, пов'язані з конкретними подіями і тому краще засвоюються слухачами. Наприклад, для «Вершників революції» ми готували спеціальний цикл лекцій з історії тих сіл і міст, де проходили загони, і з питань пропаганди проекту Конституції. Це було саме непередодні позачергової сесії Верховної Ради СРСР, яка мала затвердити Конституцію Країни Рад, народ саме обговорював проект Основного Закону, тож наші лекції були актуальні на той час, їх чекали, слухали з цікавістю.

Під час агітпоходу прочитано двадцять п'ять лекцій. У складі загону були лектори ЦК ЛКСМУ, ветерани Червоного козацтва, громадянської війни, що значно посилює ефективність лекційної пропаганди.

Я хочу підкреслити: якщо, скажімо, лекція входить у сценарій якогось іншого заходу (тематичний вечір чи той же агітпохід), тоді вона сприймається слухачем, особливо молодим, якось інакше, ніж у звичайній аудиторії чи лекційному залі. Коли хочете, це важливий психологічний фактор. Хоча, безумовно, рано списувати з рахунку так звану «голу» лекцію, коли єдиною зброєю лектора є слово. Можна назвати чимало чудових лекторів, які аміють бездоганно володіти узагальною аудиторією. Та це вже, певно, грань іншої проблеми — проблеми кадрів, лекторів для молодіжної аудиторії.

Б. ЖЕБРОВСЬКИЙ,
завідуючий лекторською групою обкому ЛКСМУ України.

Ленінський залік

ПОЛІТИЧНИЙ ГАРТ

ПОВНИЙ ШТИЛЬ

— Ленінський залік? — перепитав інструктор райкому комсомолу Микола Кобиленко. — Взагалі цією справою повинен займатися другий секретар, але він на п'ятимісячній сесії в сільськогосподарській академії. Підготовку до заліку передоручили секретарезі-завідуючій відділом учнівської молоді Надії Гопак, та вона на семінарі в Кіровограді. Знаю тільки, що ми розіслали секретарям партійних і комсомольських організацій підприємств, колективів і шкіл пам'ятку, бланки індивідуальних комплексних планів і літературу з питань заліку.

А як же насправді готуються до відповідальності громадсько-політичної події у своєму житті комсомольці? Новгородківського району? Для відповіді обмежимося розповіддю про одну первинну комсомольську організацію.

Новгородківське сіль-

ське професійно-технічне училище № 6 знаходиться від райкому комсомолу через дорогу. Слід було сподіватися, що воно перебуває не тільки у візуальному полі зору райкому, а й в організаційному. Адже, щоб побувати в комсомольській організації училища, допомогти, підказати їй, працівникам райкому не треба вирішувати проблем, пов'язаних з транспортом, тощо. Достатньо лише перейти дорогу...

В училищі 400 учнів. Це — майбутні трактористи-машиністи широкого профілю. 300 з них — комсомольці.

— Ленінський залік? — запитав секретар комсомольської організації училища Олександр Василенко. — Бачите, мене обрали секретарем неза-

но, і я ще не встиг увійти в курс справи.

Скажімо читачам, що в училищі майже протягом року не було секретаря комсомольської організації, бо, як пояснив перший секретар райкому ЛКСМУ, не могли знайти підходящої кандидатури. Обов'язки секретаря виконував

наполегливістю, а працівники райкому, знаючи про занедбаність комсомольської роботи в училищі, вчасно не допомогли йому, не проконтролювали його перших кроків.

Ось чому в організації не склали індивідуальних комплексних планів учасників заліку, не працює комісія по проведенню громадсько-політичної атестації комсомольців, не проводять ленінських уроків, теоретичних семінарів, інших масово-політичних заходів.

Отже, комсомольська організація училища стоїть осторонь від підготовки до Ленінського заліку.

Від автора: Коли цей матеріал було підготовлено до друку, стало відомо, що в училищі відбулися відкриті партійні збори, які розглянули питання про роботу партійної організації з комсомольцями і молоддю. Пшла принципова розмова про необхідність поліпшення партійного керівництва роботою комсомольської організації, вдосконалення роботи комітету комсомолу, про активізацію підготовки і проведення Ленінського заліку.

Л. МИКОЛАЙЧУК.

СКОРМНА і, на перший погляд, непомітна робота у цих людей. Сюди, на Кіровоградську станцію технічного обслуговування № 2, приїжджають ті, чим машини потрібні терміновий ремонт. А залишають її з глибоким почуттям важливості до «кармі» техніки, праці яких водіїв автомобілів здається найпотрібнішою на світі. Особливо повага у клієнтів до членів бригади слюсарів по ремонту «Загрожених» — машини інвалідів Великої Вітчизняної війни. Оскільки цей колектив Леонід Прохорук Віхирівський.

З планом реалізації послуг минулого року трудівники станції справилися на 101,9 процента, тобто виконали ремонтних робіт на суму 323 тисячі карбованців замість запланованих 308 тисяч. Відремонтували 10 121 одиницю техніки, в тому числі 8575 автомобілів.

І як тут не сказати слова про молодих ремонтників, яких їх на станції більше половини. Комсомольська організація стала ініціатором змагання на честь 60-річчя Великого Жовтня. Секретар її — слюсар Володимир Існатів, який достроково виконав особисте завдання ювілейного року.

Про слюсарів по ремонту автомобілів Сергія Володимирівського кажуть, що він сам — гарантія якості і надійності. Відремонтує — служиме машині довго. Майстер першого класу, депутат міської Ради народних депутатів, Сергій робить свою справу на свідомих. Тому-то і високий його авторитет у колективі станції.

На фото: Сергій ВОЛОДИМИРОВ (ліворуч) і Володимир ІСНАТІВ.

Фото В. КОВПАКА.

АВТОМОБІЛІ «СТАЮТЬ НА НОГИ»

РЕПОРТАЖ

ДО 90-РІЧЧЯ

З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ

Г. П. ЮРИ

Люди. Події. Час

ЧАРІВНИК СЦЕНИ

Молодий працівник нотаріальної контори, син селянина села Федара (тепер Підлісне Олександрівського району), Гнат Юра свої перші життєві враження черпав з тих самих джерел, що й Карпенко-Карий. Він добре знав життя і таких бідняків, як Терешко Сурма, і таких хазяїв, як Мартин Боруля. В Єлисаветграді Гнат Юра вперше ознайомився з мистецтвом І. Карпенко-Карого, П. Сакагальського, М. Заньковецького. Він пробує писати вірші, друкує перші рецензії на вистави, бере участь в аматорському гуртку як актор, а потім стає його керівником. Про те, який вплив мали вистави видатних українських професійних акторів, Гнат Петрович згодом розповідатиме:

«Ми не йшли в театр, а бігли. Настоїм святковий, радісний! Біля театрального під'їзду нагови. Ми, молоді, мали за щастя дістати квитки на гальорку за гривеника. Тільки б побачити, почути!»

Я дивився виставу, і мене охоплювало яскраве, нове, не знаєш досі почуття. Так було й на другий і на всіх інших виставах з участю карифей».

Захоплений грою чудових артистів, аматорів, звичайно, прагнув з ними позайоматися. Таке щастя випало і Гнатові Петровичу. Після вистави «Ветерани», де Марія Заньковецька блискуче грала роль Софії, йому доручили виставити артистку. Замість промови він прочитав власного вірша, присвяченого Марії Костянтинівні.

Так почався знайомство Г. П. Юри з театром українських карифей, яке виявилось історичним. Адже відтоді Гнат Петрович став, за порадою Пилипа Карповича, професійним актором. Ного запросяв на роботу актор-присмер Максимович, що навесні 1907 року прибув на гастролі до Єлисаветграда. З невеликою мандрівною трупною актор Гнат Юра за два-три роки об'їздив майже всі закутки України...

Після перемоги Великого Жовтня, в 1917 році, цювасний селянин надів, він приїздить до Києва і починає співробітничати в Молодому театрі. Згодом переходить до театру імені Т. Г. Шевченка, де працює не тільки актором, а й режисером. Час був тривожний, була громадянська війна, доводилось мандрувати. З групою митців він потрапляє до Вінниці, де тоді працював «Новий Львівський театр», створений 1919 року на Західній Україні. Починається світлих робота, Юра запропоновує стати художнім керівником театру. Він проводить реорганізацію, виявляє багаторічні здібності організатора.

Після того про творчий шлях Гната Петровича — значить писати про історію театру імені Ів. Франка і про історію всього українського радянського театру. Тому скажімо про найголовніше. Понад сорок років своєї життя стовп Гнат Петрович на чолі театру, який дозволує знання академічного та ордену Леніна. Понад керівника відзначили високими урядовими нагородами, присвоїли йому звання народного артиста СРСР, дали присудити Державну премію СРСР.

Гнат Петрович Юра протягом усього творчого життя був визначним громадським діячем, його обирали депутатом Верховної Ради УРСР, він виступав у пресі зі статтями, брав участь у виставах і концертах фронтових бригад театру. Гнат Юра завжди був зразком титанічної працездатності, прикладом розуміння високої суспільної місії мистецтва, глибокого знання життя, підкування щирої повади нашої радянської культури, почував високу відповідальність художника перед своїм народом.

завідуючий літературною частиною українського музично-драматичного театру імені М. Л. Кропивницького.

В. ЯРОШ,

«Аудиторія». Сторінка для студентів.

У новорічній «Аудиторії», як ви пам'ятаєте, лунав сміх. І нам приємно було б довідатись, що смішно було не тільки авторам гуморесок, а й вам біля ялинок. А втім, не треба розуміти буквально приказку: «Як зустрінеш Новий рік, так його й проведеш». У 1978-му чимало серйозних проблем, важливих справ. І вже перша його подія — сесія — свідчить про те, що далеко не завжди буде до сміху.

Тому нинішній випуск «Аудиторії» ми зробили дійовим. Дві серйозні проблеми, які лишили нам 1977 рік, необхідно розв'язати в році нинішньому. Нам — це не тільки тим, про кого йтиметься в матеріалах сторінки. Нам — це всім. Ми хоті-

ли б, щоб у проміжках між підготовкою до екзаменів і «поєдинками» з викладачами за дозвільною стипендією ви все ж написали до редакції: які саші думки чи спогади щодо третього, трудового семестру, що слід зробити, аби промисов він вдало. Друга тема для листів: ваш гуртожиток. Чи справді цей «другий дім» став для вас рідним? Чи справді студком і комендант замінили рідну неньку, а захте-ри — дбайливих родичів? Що заважає жити в гуртожитку по-домашньому?

Листи надсилайте на адресу: КІРОВОГРАД-50, ВУЛ. ЛУНАЧАРСЬКОГО, 35, «МОЛОДИЙ КОМУНАР», «Аудиторія».

І все ж — оптимізм

— Природно, сьогодні доведеться говорити про речі не зовсім утішні. Але згадує літо, будівельні об'єкти, хлопців і дівчат у спеціальних і розумію: не можна перекреслити все це одним розчерком: «Невдача». У багатьох селах і містах нашої країни кіровоградських будагонівців проводжали з почуттям адячності. Не тільки за доброякісну роботу. Відремонтують школу, будинок ветеранів війни, впровадують пам'ятник... Усе це зичні речі, коли заходить мова про те, що десь побував студентський будівельний загін. І коли приїздить він у місто чи село, від нього чекають ще й концертів, лекцій, суботників, ательє «Спасибі». Це нікого не дивує, це норма. І не порушили і торік. Чи ж не привід для оптимізму?

Та й поняття «студентський будівельний» загін змінилося в кращий бік. Сьогодні в арсеналі працюючих студентів вузів та учнів технікумів бачиш не тільки легендарну кельму чи лопату, а й найсучасніші будівельні техніку і механізми. Безперечно, підвищилась і якість роботи, і значущість споруджуваних об'єктів. Від найпростіших споруд на селі загони перейшли до одивницьких найважливіших об'єктів. Адреси третього, трудового нині: лінія залізничної долини — П'ятиччя, Олександрійський електромеханічний завод, Кіровоградський чавуноливарний завод, «Червона зірка»... Щодо перелічити все, що оудували студенти, потрібно скласти довгий список. Але давайте краще використаємо це місце для іншого — загальний підсумок третього семестру все ж має тіркуватий присмак: при плані 1.600 тисяч карбованців було освоєно капіталовкладень лише 1348 тисяч карбованців. До того ж ітиметься не тільки про дефіцит майже в чверть мільйона карбованців...

Як узникли прогавили літо

Якщо можна так сказати, то трудову битву в минулому трудовому семестрі було програно ще до аступу головних сил у дію. Згадаймо, як підбивали торік у студентських будівельних загонах підсумки трудового літа. Парадність, фанфарний тон. Чому так склалося, що на вечорах, де студентський загін звітує про свою роботу, йдеться головним чином тільки про «трудо-вий героїзм»? Чому ні слова про те, що «героїзм» був би й непотрібним, якби роботу було організовано добре? Чому в комітетах комсомолу підсумки третього, трудового семестру не підбивають на глибокому, проблемному рівні? Тож і виходить: хвалити хвалимо (звичайно, це й потрібно робити, тільки в міру), а от розібратися в труднощах, ліквідувати ті «мілини», на яких щороку застряють студентські будівельні загони, вихаючи на трудо-

вий об'єкт, ніколи і нікому.

Благодуність привела й до іншої невдачі. Комплектування студентських загонів у багатьох навчальних закладах затягнулося до літа, полавши під загрозу зриву. В Кіровоградському машинобудівному технікумі, скажімо, СБЗ «Прометей» сформували наприкінці червня, букзально напередодні виїзду. Чи треба говорити про те, що на об'єкти приїхали практично невідго-товлені «нозобранці» і ветеранам минулих семестрів уже не під силу було виправити становище? (До речі, ця проблема стоїть і нині у вузах і технікумах: для успіху в третьому семестрі 1978 року формування загонів слід займатися вже сьогодні, а не відкладати до квітня, як робили це раніше).

Про «обезглавлені» загони

Хто бував у студентському будівельному, той знає, як багато залежить від особи командира і комісара. Адже на них покладається обов'язок не тільки керувати колективом, організовувати його виробничо-побутові процеси, а й еєсти справу з господарниками, будівельниками. Жаль, та часом від уміння командира «пробивати» і «вибивати» залежить те, як приймуть будагонівців у населеному пункті. Ми ще говоритимемо про те, як розвантажити керівництво загону від багатьох клопотів. А тепер давайте доповнимо одну істину третього, трудового семестру — «Командирами не нероджуються, командирами стають» — так: «На командирів учаться». В інституті сільськогосподарського машинобудування керівники будагонів навчаються за спеціальною програмою, затвердженною комітетом комсомолу. Заняття ведуть члени вузівського штабу СБЗ, ветерани третього семестру, викладачі, комсомольські активісти. По закінченні курсу навчання кожен командир і комісар складає екзамен, по якому можна оцінити його ділові, організаційські якості. Але в багатьох навчальних закладах про таке можуть лише мріяти. І тому з Кіровоградського медичного училища, Олександрійського педагогічного училища загони поїхали практично «обезглавленими», бо їхні командири виявилися не готовими виконати свою місію. І біда не в тому, що вони цього не хотіли чи були нездатні до цього. Їх просто не навчили, не підготували.

Навчати тримати кельму!

Ну й, безперечно, «почесних» членів у студентських будівельних загонах немає. Всі бійці повинні бути добре професійно підготовленими. Але, на жаль, ця вимога для багатьох лишилася тільки бажанням. Часто бійці СБЗ навчалися тоді, коли вже

потрібно було «давати» кількість і якість. Особливо цим грішили майбутні ачителі — бійці студентських будівельних загонів педагогічного інституту. Прогалини у професійній підготовці доводилося ліквідувати ентузіазмом, надмірним напруженням сил. Добре було б, якби урок нинішнього літа допоміг комітетові комсомолу вузу зробити правильний висновок і нормально підготувати нинішній контингент бійців СБЗ.

Ох, оці вже господарники!

Але розв'язання проблем третього семестру не завжди залежить лише від

можна навести дозвільний список організацій і підприємств, які торік виявили, м'яко кажучи, негостинність до посланців вузів, технікумів та училищ.

Як признались керівники будівельного управління «Машбуд» комбінату «Кіровоградважбуд»: «Ми нуло року студентськими будівельними загонами ми не займалися...» А результат відомий — СБЗ, які працювали на комбінаті, при плані 550 тисяч освоїли тільки 327 тисяч карбованців капіталовкладень. До речі, таке становище на комбінаті рік у рік. Хіба не буде цьому кінець?

Трудність? Борельсь!

Зовсім інакше ачинили в подібній ситуації бійці загону «Тозариш» із того ж технікуму. Організувавши для себе резервний фронт робіт по заготівлі кормів, будагонівці повідомили обласний штаб, що колгосп імені Леніна Новгородківського району слабо підготувався до прийому студентського будівельного. Керівники «Тозариша» подбали про збереження високого морального духу серед бійців. Редколегія щотижня випускала стіннівку з обов'язковою рубрикою «Підсумки трудового тижня», «Коліючки» та «Блискавки»,

не стане він знову «важким» сезоном навіть для людей, які не бояться труднощів? Що треба зробити, аби цього не сталося? Які контури у третього, трудового семестру 1978 року?

Над цим слід замислитись уже сьогодні в усіх аудиторіях інститутів, технікумів, училищ. Ну, а проблеми...

Кількість студентських будівельних не може зростати до нескінченності. В нашій області, наприклад, кількість бійців в інститутських будівельних загонах наблизилася уже до своєї критичної межі. Але інші категорії учнівської і студентської молоді цілком можуть поповнити ряди СБЗ. Приміром, не мають ще своїх студентських будівельних Олександрійський індустріальний, Гайворонський машинобудівний, Новомиргородський зоотехнічний технікуми. Чому?

У серпні 1977 року ЦК КПРС і Рада Міністрів СРСР прийняли постанову «Про дальше поліпшення процесу навчання і виховання учнів системи професійно-технічної освіти», в грудні — «Про дальше вдосконалення навчання, виховання учнів загальноосвітніх шкіл і підготовки їх до праці». Є в цих постановах чимало такого, над чим мають працювати в наступному трудовому семестрі учні і студенти. Скажімо, 28 професійно-технічних і технічних училищ області мають чимало будівельних майданчиків. Зводяться нові навчальні й культурно-побутові корпуси, приміщення для... робиться все те, що дасть змогу поставити підготовку учнів ПТУ на якісно новий рівень, передбачений у рішеннях XXV з'їзду КПРС. Чи ж можуть комсомольці вищих і середніх спеціальних навчальних закладів стояти осторонь цієї важливої справи? Звичайно, ні! І немало ударних об'єктів наступного третього семестру буде у профтехучилищах.

Потрібно використати широкі можливості загонів небудівельного напрямку — санітарів, механізаторів, піонервожатих, продавців. І ще одне важливе завдання. Кіровоградщина — край, багатий родючою землею. Тож коли досягав на ній урожай, коли приходить час збирати його, досить гостро постає питання трудових ресурсів у колгоспах і радгоспах. Думається, що учні і студенти цілком можуть розширити рамки третього семестру й за рахунок осінніх місяців. Бо ж наш девіз: коли батьківщина каже «треба», ми відповідаємо: «готові!».

Розповідь записав кореспондент «Аудиторії» О. РАКІН.

ТРІЙКА ЗА СЕМЕСТР. Чому?

Трудність? Знітилися!

Прикро говорити про такі факти. Зрозумілі труднощі, на які приречені бійці студентських будівельних, коли їм «підставляють ніжку» ті, хто позивнен підтримувати. Але при асьому цьому незрозумілою лишається пасивність учасників третього, трудового семестру. Взяти для прикладу «Бригантину» Кіровоградського будівельного технікуму. Протягом усього семестру загін практично не діяв. Гіро це красномовно свідчить цифра: бійці «Бригантини» освоїли асього 11 тисяч карбованців капіталовкладень (для порівняння: цей же показник у «Буревісниках» з машинобудівного технікуму становить 130 тисяч карбованців). Те, що «постачальники» вибили з колії учнів, безперечно. Але чому змирилися з такою долею командир і комісар загону? Чому перша ж невдача посяла безнадію в колективі? Як можна було лишатися бездіяльним у таку гарячу робочу пору?

словом, сміхом і критикою підтягували дисципліну. Задяки старанням комісара загону А. Гончара комсомольці встановили шефство над Новгородківським середньою школою № 2. Закінчивши тут об'єднання спортивного майданчика, бійці «Тозариша» збудували шкільний тир, обладнали кілька кабінетів. Коли загін здав усі об'єкти, а тому числі й головний — силососховище, колгосп високо оцінив його роботу. Обсяг виконаних загонем робіт становив понад 80 тисяч карбованців, що адає переважило взяті зобов'язання. Крім того, до фонду солідарності було перераховано 675 карбованців, під час суботників і недільників заготовлено 120 тонн зелених кормів. Культурно-масова робота? Будь ласка: тільки лекторська група сім разів виступила перед доярками і механізаторами. Правда ж, гідний вихід зі скрутного становища?

Контури наступного трудового

Сьогодні перед нами вже стоїть проблема формування загонів на наступний трудовий семестр. Чи

ТВОЯ ДУМКА ПРО НОМЕР, ЧИТАЧУ!

Який матеріал у цьому номері сподобався тобі найбільше?

Що не сподобалось? Що ти вважаєш помилковим?

Твоє прізвище, ім'я.

Професія.

Домашня адреса.

«ТУТ НАША СЛАВА»

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.).

Б. А. Рипов:

— Того січневого дня командування вживало заходів по врятуванню залізничного моста через Інгул. До річки було направлено групу саперів та автоматників з танковим десантом. Підполковник Повійчук наказав мені забезпечити радіозв'язок цієї групи зі штабом дивізії. Ми блискуче пропрацювали до електростанції і вибили фашистів. Сапери розмінували міст. У моєму рідному домі командир дивізії вручив мені нагороду — другий орден Червоної Зірки. Це

радість — моє місто визволено! І сум — воно в згадках і руїнах. Розібрані трамвайні лінії, не пізнати корпусів заводів — вони палали. Я не знайшов приміщення будівельного технікуму, в якому вчився.

Тепер, через тридцять чотири роки, мені, інженеру — будівельникові, приємно дивитися на рідне місто, на квартали, які я проектував. А яке воно буде в майбутньому! Тільки за десяти п'ятирічку кировоградці отримають 463 тисячі квадратних метрів житлової площі. Багатоповерхові красені по вулиці Жовтневої революції. Буде прокладено 51 кілометр газопроводу. Вже сьогодні в тридцять тисяч квартир городян — природний газ. Тепер ми вже не відбудуємо Кіровоград, тепер ми його робимо містом високої культури і зразкового порядку.

В. П. Повійчук:

— ...Усе було напегого. Подай лише сигнал ракетою — і заговорить наша артилерія. П'ятого січня о 5-й годині ранку ми встановили зв'язок з усіма підрозділами, які наступали. А через три години — сигнал. І вдарили «катуші».

П'ятдесят хвилин не встигав артилерійський вогонь. І вперед пішли танкові десанти. За ними — гвардійці — автоматники. Першими у ворожій траншеї вайрвалися підрозділи майорів Козубського і Харченка. Приголомшені артилерійською і нестримним натиском піхотинців, фашисти здавалися в полон...

До нас на командний пункт прийшли жителі Кіровограда. Серед них — колишній робітник заводу «Червона зірка» Антон Антонович Антонов. Він і допоміг уточнити лінію оборони ворога, місце розташування ворожих підрозділів, які вдержували залізничний міст.

Мені було приємно почути від вас, Борисе Андрійовичу, що ви відмінно виконали завдання, і одержати нагороду в будинку рідного батька, що за півкілометра від уратованого моста. Це справді щаслива подія у вашому житті. А ще більше щастя — зводити дім там, де фашист зруйнував його. Щаслива доля людини — захистити рідний дім і подарувати красу рідному місту!

І зам, Іване Терентійовичу, є чим гордитися: прийшли сюди аж від Сталінграда, за подвиг у боях на кировоградській землі отримали дві нагороди: під Петровим — орден Червоної Зірки, в Кіровограді — медаль «За бойові заслуги».

І. Т. Артеменко:

— А мені тепер приємно виступати перед молодими кировоградцями. Вони — справжні господарі свого міста. Вони прикрашають його парками і скверами. І в їхніх серцях не гасне вогонь пам'яті про своїх визволителів. Зустрічаюся із воїнами місцевого гарнізону. Серед них — вихованці міської комсомольської організації. Більшість — відмінники бойової і політичної підготовки, класні спеціалісти, спортсмени-розрядники. Як, колишній військовий комсорг, роблю вимір по-своєму: так, вони, сьогоднішні солдати, — справжні спадкоємці слави своїх батьків і дідів. І сила у них іще більша — їм, високоосвіченим, загартованим ідейно і фізично, Вітчизна довірила грізну зброю. І вони беруть наш спокій. Вони — це армія миру, на яку з надією дивиться весь світ.

Цю вікторину ми присвячуємо 60-річчю Збройних Сил СРСР. І запрошуємо взяти в ній участь юнаків, усіх тих, хто готується до військової служби. Авторів найбільш вичерпної і цікавої відповіді на наші запитання буде вручено спеціальний приз «Молодого комунара». А з цим завданням може справитися тільки той, хто добре знає історію непереможної і легендарної Радянської Армії.

Листи надсилати до 1 лютого 1978 року.

Отже, вікторина «Народжена Жовтнем»:

1. Розкажіть про перший військовий парад на Красній площі.

2. Які нові види збройних сил появилися у нас під час Великої Вітчизняної війни?

3. Назвіть п'ять радянських воєначальників, які першими стали Маршалами Радянського Союзу. Яке звання вище за маршальське?

4. Що ви знаєте про «Дорогу життя»?

5. Який рід військ висунув зі своїх рядів найбільше Героїв Радянського Союзу?

6. Назвіть ім'я нашого земляка, що став героєм оборони Брестської фортеці.

● ВІКТОРИНА «МК»

«НАРОДЖЕНА ЖОВТНЕМ»

7. Іван Індик, Архип Маніта, Петро Велигін, Василь Колісниченко — це імена героїв-земляків, навічно занесених в списки обласної комсомольської організації. Що ви знаєте про їхні подвиги, про їхню буремну молодість?

8. Скільки твоїх односельців брало участь у Великій Вітчизняній війні, скільки нагороджено бойовими орденами і медалями? Скільки твоїх односельців нині служать в армії чи на флоті офіцерами?

Визначаючи переможця вікторини, редакція віддасть перевагу тому автору, який до своїх відповідей додасть ще й цікаву розповідь про колишнього воїна-фронтовика. Хай це буде оповідання про діда, про людину, яка живе на твоїй вулиці, у твоєму домі.

Посилаючи листа на адресу редакції, на конверті робіть помітку: «ВІКТОРИНА «НАРОДЖЕНА ЖОВТНЕМ»».

Історія приходить до нас по-різному. Зі шкільних підручників, зі сторінок улюблених творів та пошуків газетних підшивок, з фотографій, що зберегли для нас далекі події. А ще хвилююче сниться ночами червоній вершині з п'ятикутною зіркою на будівлі, світлолюбний юнак, що закривав грудьми ворожий дот... Історія приходить до нас по-різному... Кожен її прихід хвилюючий і незбутний. Та найбільш зримим буває він, мабуть, тоді, коли вона, далека й велика історія, промовляє до нас устами її живих творців. І нехай їхні скрої ікрилися памороззю сніжини, та ми бачимо їх такими, якими були вони в ті далекі буремні роки, — молодими, дужими. Бо наша молодість, наше щастя — то завжди їм.

На фот.: ліві: першорядний учасник Великої Жовтневої соціалістичної революції, громадянської та Вітчизняної воєн Архип Пилипович КОЗУБСЬКИЙ.

Фото Ю. ДЕРУЖІНСЬКОГО.

ПОМЕДІЛОК

9 СІЧНЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 8.00 — «Час». 8.35 — Ранкова гімнастика. 8.50 — Мультифільм «Пригоди Мюнхгаузена». 1 і 2 серії. 9.10 — «Дітям про звірат». 9.40 — Телефільм «Вічний поклик». 1 серія. 10.55 — «Очевидець-неймовірний». 14.30 — Док. телефільм. 15.10 — «Наші сади». 15.40 — М. О. Некрасов. «Російські жінки». 16.10 — «Свято повороту ялинки». Передача з Кіровоградського палацу з'їзду. 16.55 — Телефільм «Пригоди Калеснічки». 1 серія. 18.00 — Новини. 18.15 — «Рік третій — рік ударний». Змагаються трудящі Київської області. В передчії бере участь член ЦК КПРС, перший секретар Київського обкому Компартії України В. Цибулько. 19.00 — Міжнародна товариська зустріч з хокею: команда ВХА «Цинціаті» — збірна СРСР (США). 21.00 — «Час». 21.30 — Всесоюзні змагання найсильніших фігуристів. Спортивні танці. 22.30 — Романси російських і зарубіжних композиторів у виконанні Т. Мелентьєвої. По закінченні — новини.

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.00 — К. т. «Здрастуй, карпачик!»

10.45 — Фільм-концерт. 11.00 — К. т. Новини. 11.15 — Телефільм «Ханні Чорного моря». (8 серія). 12.30 — К. т. Музична студія «Золотий ключик». 16.00 — Тележурнал «Партійне життя». 16.35 — К. т. «Друзі пізнаються в біді». Музична казка. 17.45 — «На ідеологічних рубежах». 18.00 — «Зустрічі з існує». 18.30 — Док. телефільм. 19.00 — К. т. «Вісті». 19.30 — К. т. «Діючі особи та виконавці». 20.45 — К. т. «На добраніч, діти!». 21.00 — «Час». 21.30 — Фільм «Прості турботи». 22.45 — К. т. «Дебют». По закінченні — К. т. Новини.

ВІВТОРОК

10 СІЧНЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 8.00 — «Час». 8.35 — Гімнастика. 8.50 — Мультифільм «Пригоди Мюнхгаузена». 3 і 4 серії. 9.10 — «Творчість юнаків». 9.35 — Телефільм «Вічний поклик». 2 серія. 10.45 — «Клуб кінополювання». 14.30 — Док. фільм. 15.25 — «Рідна природа». 15.45 — М. Тен. «Пригоди Тома Сойера». 16.15 — «Спортивний клас». 16.55 — Телефільм «Пригоди Калеснічки». 2 серія. 18.00 — Новини. 18.15 — Науково-популярний фільм

для дітей. «Добре, собака». 18.45 — Концерт ансамблю електромюзичних інструментів. Ц. т. і В. р. 19.15 — «Міні-не тяжіла». 19.45 — Телефільм «Вічний поклик». 3 серія. 21.00 — «Час». 21.30 — Всесоюзні змагання найсильніших фігуристів. Чоловіки. Доля програма. 22.15 — С. Єсенін. «Анна Снегіна». Виконує В. Золотухін. По закінченні — новини.

ДРУГА ПРОГРАМА. 10.00 — Док. телефільм. 10.30 — К. т. «На шкільних широтах». 11.00 — К. т. Новини. 11.15 — «Лісовий годинник». Ляльковий вистав. 12.00 — «Сторілки творчості». (В. Козаченко). 15.00 — К. т. «Найдорожче». Відеофільм 8-й. «В сузір'ї республіки-сестер». 16.25 — «Рубіж 10-ї п'ятирічки». На будівництві Харківського метро. 16.40 — Конституція для життя. 17.00 — Для дітей. «Друзі Тьомки Овчиннікова». 17.35 — Телевізійна школа механізатора. 18.00 — Фільм-концерт. 18.30 — «Орбіта дружби». (Змагаються трудящі Ростовської і Донецької областей). 19.00 — К. т. «Вісті». 19.30 — «Любителям балету». 19.45 — Тележурнал «Старт». 20.45 — «На добраніч, діти!». 21.00 — «Час». 21.30 — Телефільм «Кола Брюньон». 22.10 — К. т. «Нолі мелодії року». По закінченні — К. т. Новини.

СЕРЕДА

11 СІЧНЯ

ПЕРША ПРОГРАМА. 8.00 — «Час». 8.35 — Гімнастика. 8.50 — «Спортивний клас». 9.30 — Телефільм «Вічний поклик». 3 серія. 10.45 — С. Єсенін. «Анна Снегіна». 14.30 — «Твій труд — твоя висота». Док. фільм. 15.30 — «По музеях і виставочних залах». Музей

ВІД ОЛІМПІЙСЬКОЇ ЧЕМПІОНКИ

У Полтаві відбулися традиційні змагання зі спортивної гімнастики на Кубок імені олімпійської чемпіонки Ніни Бочарової. У поєдинках брали участь понад сімдесят юнаків і дівчат з областей і міст України, в тому числі й вихованці кировоградського тренера Олега Яровицького. Добре виступив за програмою першого спортивного розряду шестикласник школи № 16 м. Кіровограда Андрій Сафронюков. У сумі багатоборства він набрав 113 балів і став абсолютним переможцем цього турніру. Його нагороджено спеціальним призом і медаллю. Їх вручила нашому гімнасту сама олімпійська чемпіонка.

НА ПРИЗ ГЕРОЯ-ЗЕМЛЯКА

Перший підкритий турнір з класичної боротьби на приз Героя Радянського Союзу Олександра Семеновича Єгорова три дні проходив у спортзалі міського професійного училища № 2. Як відомо, цей навчальний заклад носить ім'я Героя. На килимах своєї злізності демонстрували свої спортивні досягнення колективи. Чемпіонські титули у своїх вагових категоріях завоювали господарі залу брати Євген і Юрій Маркіловичі, Сергій Тушкін, Юрій Кожанов, Ігор Афанасьєв, Олександр Кун, Віктор Воробйов, новокіровоградський безпальчик, Олександр Пасєнський, олександрівський Іван Карпаліш.

У командному заліку першими володарями призу імені О. С. Єгорова стали його засновники — борці МПТУ № 2.

«СІВАЧ» ЗАПРОШУЄ

ЗАВТРА В ПРИМІЩЕННІ РЕДАКЦІЇ «МОЛОДОГО КОМУНАРА» (ВУЛ. ЛІНА ЧАРСЬКОГО, 36) ВІДБУДЕТЬСЯ ЧЕРГОВЕ ЗАНЯТТЯ МОЛОДІЖНОЇ ЛІТСТВА «СІВАЧ».

ПОЧАТОК — О 16-й ГОДИНІ.

Наша адреса і телефони

316050. ГСП. Кіровоград 50. вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35. відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи — 2-45-36. відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-46-87.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«МОЛОДОГО КОМУНАРА» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, г. Кіровоград. Газета публікується на українському мові.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова обласного управління у справах видавництва, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глінки. 2.